

Arrest

nr. 304 329 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12 bus 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 april 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 10 oktober 2023 nam verweerder een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.04.2023 werd ingediend door:

Naam: B.N.
Voorna(a)m(en): R.
Nationaliteit: Congo (Dem Rep)
Geboortedatum: 18.10.1992
Geboorteplaats: Kinshasa
(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde B. L.-K.- R. (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat § 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie . 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert de geboorte van het kind dd 30.05.2020 tot op heden met samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- Verklaring kinderdagverblijf dd 12.04.2021, dat betrokkene meerdere keren per week zijn zoon komt brengen en halen in het kinderdagverblijf en dat meneer betrokken is bij de opvoeding en verzorging van zijn zoon. Betreft een attest van ruim 2,5 jaar geleden en kan dus niet getuigen van de actuele affectieve banden van de betrokkene en zijn zoon.
- Verklaring van de school, stellende dat betrokkene dd 27.06.2023 op school moest zijn voor een contactmoment. De verklaring stelt dat hij er moest zijn, niet dat hij er effectief was. Het betreft geen bewijs van participatie, enkel een bewijs dat de betrokkene een afspraak had, zonder informatie of hij ook effectief aanwezig was
- Attest OCMW dd 29.06.2023 dat betrokkene geen financiële steun ontvangt
- Overschrijvingen van 50 euro dd 10.07.2023 naar een niet te identificeren bankrekening, zonder mededeling: niet in overweging te nemen stuk daar het geen bewijs vormt van steun van de betrokkene aan de moeder van het kind.
- Overschrijvingen naar de moeder van het kindje, genaamde L.-K. , mededelingen betreffende alimentatie, ziekenhuisfactuur. crèche: dd 31.01.2023 tbv 50 euro; dd 22.04.2022 tbv 100 euro; dd 25.05.2022 tbv 100 euro; dd 06.03.2021 tbv 88 euro; dd 14.09.2021 tbv 75 euro; dd 06.10.2021 tbv 120 euro;
- Overschrijving naar de crèche: dd 09.05.2022 tbv 100 euro;
- Overschrijvingen dd 10.11.2022, dd 15.10.2022 tbv 50 euro naar een derde, mededeling 'Alimentatie de K.'; met handgeschreven tekst dat de moeder van het kindje een probleem heeft met haar bankkaart en om die reden de overschrijving naar een derde gebeurde. Dit betreffen verklaringen op eer en vormen geen afdoende bewijs dat de betalingen effectief zijn toegekomen aan de moeder van het kind.
- Foto's zonder datum, met de moeder van het kind en het kindje, één met datum dd 01.06.2023: zwangerschap, geboorte, verschillende tijdstippen en contexten, echter geen zicht op regelmaat en standvastigheid en actuele band. Slechts één recentere foto dd 01.06.2023
- Bewijs betaling schoolfactuur dd 06.07.2023 tbv 17,50 euro
- Chatgesprekken met genaamde L.: niet te identificeren gesprekspartners, niet in overweging te nemen stuk
- Chatgesprek met de moeder van het kindje dd 05.04.2023 over de zindelijkheidstraining van het kind. Betreft geen bewijs van communicatie aan de betrokkene, het kan even goed gericht zijn aan de moeder van het kind.
- Print van een mail van betrokkene aan de school van het kind, zelf genoteerde datum dd 09.01.2023, betreffende wens om op de hoogte gehouden te worden over het schoolparcours van zijn zoon.

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand

van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Met de bankoverschrijvingen poogt betrokkene aan te tonen dat hij de moeder van het kind financieel ondersteunt. Echter, het gaat om sporadische overschrijvingen, betaald op onregelmatige tijdstippen en voor variërende bedragen, waardoor ze wijzen op 'ad- hoc' financiële steun, die niet getuigt van een standvastige financiële band tussen de betrokkene en zijn zoon, namelijk 3 overschrijvingen in 2021, 3 in 2022 en 2 in 2023 voor bedragen variërend tussen 17,50 euro en 120 euro. Het ad-hoc karakter van de overschrijvingen tonen onvoldoende aan dat betrokkene dit in de toekomst systematisch zal blijven doen. Er zijn geen garanties dat betrokkene verder zal instaan voor het betalen van onderhoudsgeld. In zijn geheel zijn de bewijzen te sporadisch en onvoldoende om te kunnen spreken van een werkelijke financiële band tussen betrokkene en zijn zoon.

Bovendien is enkel een financiële band tussen een ouder en een minderjarig Belgisch kind niet voldoende opdat er sprake kan zijn van een gezinsleven tussen de ouder en het minderjarig kind. Een financiële band kan ook vanuit het buitenland worden nagekomen. Er moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Op basis van de voorgelegde bewijzen kan hier niet toe worden besloten. De ongedateerde foto's kunnen niet overtuigen dat betrokkene heden een minimum aan relatie onderhoudt met zijn minderjarig kind. Er kan niet afgeleid worden wanneer deze foto's genomen zijn, waardoor de mate van standvastigheid van de affectieve band niet afdoende beoordeeld kan worden. Het blijkt wel dat de betrokkene sporadisch op verschillende momenten contact onderhield (zwangerschap, geboorte, baby-tijd, peutertijd), echter de ongedateerde foto's laten niet toe te beoordelen of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Het merendeel van de foto's situeren zich in de babytijd, waardoor er niet voldoende bewijs voorligt van de actuele band. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de crèche. De chatgeschiedenissen vormen geen bijkomend bewijs van participatie van de betrokkene bij de opvoeding van zijn zoon. Betrokkene legt dan wel e-mail voor waarbij hij de school contacteerde omtrent zijn wens tot verhoogde participatie in de schoolcarrière van zijn zoon, er liggen geen objectieve stavingsstukken van effectieve participatie door de betrokkene in het schoolgebeuren van zijn zoon voor.

Kortom, de voorgelegde bewijzen volstaan niet om te concluderen tot actueel en effectief beleefde persoonlijke en financiële banden tussen betrokkene en zijn kind, die voldoende standvastig zijn om de facto gezinsbanden te creëren. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art 40ter van de wet van 15 december 1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de syntheseseminarie kan het volgende worden gelezen:

"1. In haar nota stelt verwerende partij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12.04.2023 een aanvraag voor een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in hoedanigheid van ouder van een minderjarig Belgisch kind doch dat verzoeker niet samenwoont met zijn minderjarig Belgisch kind. De afstammingsband wordt niet betwist.

Verwerende partij stelt dat uit motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij zich in casu niet tot een letterlijke lezing van art. 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet heeft beperkt (het kind vergezellen of zich bij hem voegen) daar er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de "financiële en /of affectieve banden met het kind".

Volgens verwerende partij voert verzoeker in zijn verzoekschrift ten onrechte aan dat verwerende partij zich enkel zou beperkt hebben tot een beoordeling van de financiële band tussen verzoeker en zijn kind teneinde tot haar beslissing te komen.

Verwerende partij besluit dat er op basis van de door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat er sprake is van voldoende actuele een effectief beleefde banden met zijn minderjarig kind.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat zij een voorwaarde aan art. 40 ter Vreemdelingenwet zou hebben toegevoegd alsook strengere voorwaarden zou stellen aan het gezinsleven dan dewelke door art. 8 EVRM zouden gesteld zijn.

Het klopt dat verzoeker niet samenwoont met zijn minderjarig kind [B.L.K.], ° 30.05.2020.

Het kind is woonachtig bij zijn moeder [L.K.N.], gezien er relationele problemen zijn.

Verzoeker heeft echter sinds de geboorte van op zeer regelmatige basis contacten met zijn zoon die thans 3,5 jaar oud is (stuk 4 bundel verzoeker). Verder draagt verzoeker bij in het levensonderhoud van zijn zoon (stuk 5 en 6 bundel verzoeker).

Verzoeker kan m.a.w. een materiële én financiële band met zijn kind aantonen.

Cfr. de Verblijfswet dient verzoeken zijn Belgisch minderjarig kind te begeleiden of zich bij hem te voegen (feitelijke gezinscel).

Echter voorziet de Verblijfswet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het 'vergezellen van' of het 'zich voegen bij'. Verwerende partij beschikt hier dus over een zekere appreciatiemarge.

In geen geval mag verwerende partij echter strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven valt onder het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

Uit vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe (altijd) verondersteld wordt te bestaan. Vanaf de geboorte ontstaat een natuurlijke (gezins)band tussen het kind en de ouder.

Het is niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm geboren wordt.

Samenwoning tussen ouder en kind is dus niet noodzakelijk. Wel moet de relatie tussen ouder en kind voldoende standvastig zijn om de facto gezinsbanden te creëren.

Alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen ouder en kind.

De scheiding van de ouders (in casu van verzoeker en van mevrouw [L.K.]) kan niet als een dergelijke omstandigheid beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en de ouder (met wie het niet langer samenwoont) slechts af en toe zouden plaats vinden.

In haar beslissing dd. 10.10.2023 legt verwerende partij erg de nadruk op de financiële banden tussen verzoeker en zijn zoon. Volgens verwerende partij zijn deze te sporadisch en onvoldoende om van een werkelijke financiële band te kunnen spreken.

"Met de bankoverschrijvingen poog betrokkene aan te tonen dat hij de moeder van het kind financieel ondersteunt. Echter, het gaat om sporadische overschrijvingen, betaald op onregelmatige tijdstippen en voor

variërende bedragen, waardoor ze wijze op de ad hoc financiële steun, die niet getuigt van een stand vaste financiële band tussen de betrokkenen en zijn zoon, namelijk drie overschrijven in 2021, 3 in 2022 en 2 in 2023 voor bedragen variëren tussen de € 17,50 en € 120. Het ad hoc karakter van de overschrijvingen tonen onvoldoende aan dat betrokkene dit in de toekomst systematisch zal blijven doen, er zijn geen garanties dat betrokkenen verder zal instaan voor het betalen van onderhoudsgeld. In zijn geheel zijn de bewijzen te sporadisch en onvoldoende om te kunnen spreken van een werkelijke financiële band tussen betrokkenen en zijn zoon."

Verzoeker meent dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgebracht van zijn financiële bijdrage in de opvoeding van zijn kind. Niet enkel deed verzoeker overschrijvingen naar de moeder van het kind, ook kocht hij op regelmatige basis spullen (kledij, speelgoed, verzorgingsproducten) voor zijn zoontje.

Bovendien stelde Uw Raad in het verleden dat ouders niet verplicht zijn om ook een financiële band met hun kind te bewijzen. Het bewijs van een affectieve band volstaat (Arrest RW van 29 augustus 2018 (nr. 208.378), Arrest RvV van 18 juni 2021 (nr. 256.807)).

Door het bewijs van een financiële band als voorwaarde te stellen, voegt verwerende partij een bestaansmiddelenvoorwaarde toe die niet voorzien is de Verblijfwet. Deze praktijk is onwettig, minstens is hierdoor het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

De affectieve band tussen verzoeker en zijn kind blijkt wel degelijk uit de door verzoeker bijgebrachte stukken. Verzoeker onderhoudt nauwe contacten met zijn zoon. Hij is betrokken bij het schoolgebeuren en ziet zijn zoon op regelmatige tijdstippen.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing dd. 10.10.2023 zelf dat verzoeker in het verleden op verschillende momenten contacten onderhield met zijn kind.

Het blijkt wel dat de betrokkene sporadisch op verschillende momenten contact onderhield (zwangerschap, geboorte, babytijd, peutertijd), echter de ongedateerde foto's laten niet toe te beoordelen of er sprake is van een effectief beleefde hechte persoonlijke band, van relatie tussen de ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Het merendeel van de foto's werden zieh in de babytijd, waardoor er niet voldoende bewijs voorlicht van de actuele band. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de crèche. De chatgeschiedenissen vormen geen bijkomend bewijs van participatie van de betrokkene bij de opvoeding van zijn zoon. Betrokkene legt dan wel een e-mail voor waarbij de school contacteerde omtrent zijn wens tot verhoogde participatie in de schoolcarrière van zijn zoon, er liggen geen objectieve staving stukken van effectieve participatie door de betrokken in het schoolgebeuren van zijn zoon voor.

Het is echter onredelijk om voor het bestaan van de affectieve banden te eisen dat de ouder zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van zijn kind. Dat is immers in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM. Het is de wil van de wetgever om met de voorwaarden van artikel 40ter §2, eerste lid, 2° Vw de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van de band tussen ouder en kind te verzekeren.

Verwerende partij heeft de voorliggende feiten niet correct beoordeeld en heeft aan art. 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet een kennelijk onredelijke invulling gegeven door te oordelen dat er m.b.t. de affectieve band gesteld kan worden dat verzoeker onvoldoende betrokken is in het leven van zijn kind (of beter : niet bewijst dat hij voldoende betrokken is).

Door een zeer actieve betrokkenheid te eisen wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent dat als de overheid een beslissing neemt dit in alle redelijkheid moet gebeuren. Alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn moeten tegen elkaar zijn afgewogen.

Het is in casu onredelijk om te stellen dat verzoeker geen affectieve band heeft met zijn zoontje omdat hij niet zeer actief zou zijn in het leven van het kind, minstens dit niet bewijst -quod non-.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat deze onvoldoende is gemotiveerd.

Daardoor wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de geboorteakte van de zoon van verzoeker (stuk 3 bundel verzoeker) blijkt dat verzoeker zijn kind heeft erkend op 14.09.2022 (na een procedure weigering erkenning). Verwerende partij houdt op geen enkel ogenblik rekening met de procedure die werd gevoerd ondanks het feit dat deze zeer nuttige informatie kan bevatten aangaande de band die verzoeker heeft met zijn zoon.

2. Verwerende partij meent dat in casu art. 8 EVRM niet wordt geschonden gezien verzoeker geen bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent dat verwerende partij met haar beslissing dd. 10.10.2023 art. 8 EVRM wel degelijk schendt daar verzoeker geen verblijfsvergunning kan krijgen teneinde legaal in België bij zijn minderjarig kind te verblijven. Verzoeker heeft weinig keuze, ofwel illegaal in België bij zijn kind blijven, ofwel terugkeren naar Congo zonder zijn kind."

3.2. De Raad leidt uit dit betoog ten eerste af dat verzoeker in een eerste middel vasthoudt aan de opgeworpen schending van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van het rechts-zekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. Het geschonden geachte artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

3.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker tot op heden niet samenwoont met zijn kind. Verweerder is zich er echter van bewust dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte notie "vergezellen of zich bij hem voegen" geen samenwoning vereist. Hij wijst erop dat er sprake moet zijn van een "een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind)". Verweerder beoordeelt vervolgens de stukken die verzoeker heeft overgelegd. Hij stelt vooreerst dat de overgelegde bewijzen "te sporadisch en onvoldoende zijn om te kunnen spreken van een werkelijke financiële band tussen betrokkene en zijn zoon". Bovendien, zo stelt hij, is enkel een financiële band tussen een ouder en een minderjarig Belgisch kind niet voldoende. Verweerder is van oordeel dat er sprake moet zijn "van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden" die volgens hem echter niet blijken uit de voorgelegde documenten en hij legt uit waarom. Hij concludeert: "Kortom, de voorgelegde bewijzen volstaan niet om te concluderen tot actueel en effectief beleefde persoonlijke en financiële banden tussen betrokkene en zijn kind, die voldoende standvastig zijn om de factogezinsbanden te creëren."

3.5. Voor wat betreft de financiële band is verzoeker enerzijds van oordeel dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgebracht van zijn financiële bijdrage in de opvoeding van zijn kind. Hij verwijst daarbij naar de uitgevoerde overschrijvingen naar de moeder van het kind en het feit dat hij op regelmatige basis spullen kocht voor zijn zoon.

Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker ter ondersteuning van dit betoog verwijst naar stukken 5 en 6 gevoegd bij het verzoekschrift, kunnen deze de bestreden beslissing niet onderuit halen. Onder stuk 5 werden immers bankoverschrijvingen gevoegd die verweerder al heeft beoordeeld. De Raad ziet niet in hoe het opnieuw voegen van stukken die reeds werden beoordeeld door verweerder, diens gedane beoordeling ervan, waar verzoeker totaal niet in concreto op ingaat, kan onderuit halen. Voor zover onder stuk 5 overschrijvingen werden gevoegd die verzoeker op 5 november 2023 heeft overgemaakt aan zijn advocaat, dateren zij van na het treffen van de bestreden beslissing en kunnen deze de onwettigheid hiervan daarom niet aantonen. Voor wat betreft stuk 6: dit betreft een reeks documenten die niet meer aantonen dan dat verzoeker ten behoeve van zijn zoon een spaarrekening heeft geopend. Daargelaten de vraag of deze stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en dus om die reden niet in aanmerking kunnen worden genomen, ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe dit aantoonst dat hij een daadwerkelijke financiële band heeft met zijn zoon en dus financieel bijdraagt in de opvoeding van en zorg voor zijn kind.

3.6. Anderzijds stelt verzoeker dat hij niet verplicht is om ook een financiële band met zijn kind te bewijzen en dat het bewijs van een affectieve band volstaat. Door het bewijs van een financiële band te vereisen schendt

verweerder het rechtzekerheidsbeginsel volgens verzoeker en wordt een bestaans-middelenvoorwaarde toegevoegd die niet is voorzien in de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de bespreking onder punt 3.7. dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij een affectieve band heeft met zijn zoon, zodat het belang bij zijn kritiek niet blijkt.

Verzoeker kan echter ook ten gronde niet worden gevolgd in zijn kritiek.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.).

Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voormelde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd (EHRM Marckx t. België, nr. 6833/74, 13 juni 1979, § 31). Het bestaan van een gezinsleven is dan ook een feitenkwestie, afhankelijk van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM Paradiso en Campanelli t. Italië (GK), nr. 25358/12, 25 januari 2017).

De samenwoning van ouder en minderjarig kind is geen noodzakelijke voorwaarde om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen vaststellen (EHRM Berrehab t. Nederland, nr. 10730/84, 21 juli 1988, § 21). Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Hierbij kan er bijvoorbeeld rekening worden gehouden met de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM Joseph Grant t. Verenigd Koninkrijk, nr. 10606/07, 8 januari 2009, § 30; EHRM Kroon t. Nederland, nr. 18535/91, 27 oktober 1994, § 30). Louter en alleen een biologische afstamming is onvoldoende om een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen vaststellen (EHRM L. t. Nederland, nr. 45582/99, 1 juni 2004, § 57).

Verweerder vereist, nadat hij vaststelde dat verzoeker niet samenwoont met zijn zoon, dat *“financiële en/of affectieve banden”* tussen beiden worden aangetoond.

Financiële banden moeten worden gezien in het kader van een gezinsband en niet op zichzelf (cf. RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c)). Uit de bestreden beslissing, waarbij verweerder concludeert, *“Kortom, de voorgelegde bewijzen volstaan niet om te concluderen tot actueel en effectief beleefde persoonlijke en financiële banden tussen betrokkene en zijn kind, die voldoende standvastig zijn om de factogezinsbanden te creëren”*, blijkt niet dat verweerder een op zich zelf staande financiële band vereist, laat staan dan dat hij een bestaansmiddelenvoorwaarde oplegt aan verzoeker.

3.7. Verzoeker is verder van oordeel dat zijn affectieve band met zijn kind *“wel degelijk”* blijkt uit de door hem voorgelegde stukken. Hij preciseert dat hij nauwe contacten onderhoudt met zijn zoon, betrokken is bij het *“schoolgebeuren”* en zijn zoon ziet op regelmatige tijdstippen. Verzoeker is van oordeel dat verweerder niet vermag te eisen dat hij *“zeer actief”* betrokken moet zijn bij het leven van zijn zoon.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“De ongedateerde foto's kunnen niet overtuigen dat betrokkene heden een minimum aan relatie onderhoudt met zijn minderjarig kind. Er kan niet afgeleid worden wanneer deze foto's genomen zijn, waardoor de mate van standvastigheid van de affectieve band niet afdoende beoordeeld kan worden. Het blijkt wel dat de betrokkene sporadisch op verschillende momenten contact onderhield (zwangerschap, geboorte, baby-tijd, peutertijd), echter de ongedateerde foto's laten niet toe te beoordelen of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. Het merendeel van de foto's situeren zich in de babytijd, waardoor er niet voldoende bewijs voorligt van de actuele band. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de crèche. De chatgeschiedenissen vormen geen bijkomend bewijs van participatie van de betrokkene bij de opvoeding van zijn zoon. Betrokkene legt dan wel e-mail voor waarbij hij de school contacteerde omtrent zijn wens tot verhoogde participatie in de schoolcarrière van zijn zoon, er liggen geen objectieve stavingsstukken van effectieve participatie door de betrokkene in het schoolgebeuren van zijn zoon voor.”*

Hieruit blijkt dus niet dat verweerder vereist dat verzoeker *“zeer actief”* betrokken moet zijn bij het leven van zijn zoon. Wel vereist verweerder *“een minimum aan relatie”, “effectief beleefde hechte persoonlijke banden”, “een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren”*. Deze invulling is niet strijdig met artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat moet worden geïnterpreteerd conform artikel 8 van het EVRM dat hierboven werd geduid aan de hand van rechtspraak van het EHRM. De Raad benadrukt dat er volgens dit hof factoren moeten aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarige kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Hierbij kan er bijvoorbeeld rekening worden gehouden met de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Door van oordeel te zijn dat de affectieve band tussen hem en zijn kind *“wel degelijk”* blijkt uit de door hem neergelegde stukken, erop te wijzen dat verweerder zelf stelt dat verzoeker in het verleden op verschillende momenten contacten onderhield met zijn zoon en dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, kan verzoeker de hierboven geciteerde beoordeling niet onderuit halen. Hij kan dat evenmin doen door opnieuw foto's te voegen bij het verzoekschrift die reeds werden beoordeeld door verweerder of door foto's te voegen die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker benadrukt ten slotte nog het feit dat hij zijn kind heeft erkend, maar dit gegeven op zich volstaat niet om een verblijfsrecht erkend te zien als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

Het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 6 februari 2024 dat ter terechtzitting werd neergelegd kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Vooreerst dateert het van na de bestreden beslissing. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover verweerder niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Verder leest de Raad in dit arrest dat de moeder heeft verklaard dat er in het verleden sporadisch contacten plaatsvonden tussen verzoeker en zijn kind, maar dat de gemaakte afspraken *“vaak niet werden nageleefd”*. Verzoeker vroeg voorts een vermindering van zijn onderhoudsbijdrage van 175 euro naar 50 euro, waar de rechter echter niet op inging. De Raad ziet niet in hoe dit een affectieve band kan aantonen van verzoeker met zijn kind in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt ook niet uit het gegeven dat het hof tot *“een secundair verblijf”* van het kind bij de vader beslist op zaterdag, dit om de veertien dagen van 10 u tot 17 u. Er ligt niets voor waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk gebruik maakt van deze regeling.

3.8. Uit het betoog geciteerd in punt 3.1. leidt de Raad af dat verzoeker in een tweede middel vasthoudt aan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Met zijn kort betoog *“Verzoeker meent dat verwerende partij met haar beslissing dd. 10.10.2023 art. 8 EVRM wel degelijk schendt daar verzoeker geen verblijfsvergunning kan krijgen teneinde legaal in België bij zijn minderjarig kind te verblijven. Verzoeker heeft weinig keuze, ofwel illegaal in België bij zijn kind blijven, ofwel terugkeren naar Congo zonder zijn kind”*, toont verzoeker echter geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zoals hierboven werd geduid, wordt artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ingevuld conform artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er geen sprake is van een schending van de eerste genoemde bepaling en dus kan er ook niet worden besloten tot een schending van de tweede vermelde bepaling.

De bestreden beslissing gaat bovendien niet gepaard met een terugkeerbesluit zodat deze verzoeker op zich niet de verplichting oplegt om terug te keren naar Congo en op zich dus geen scheiding veroorzaakt tussen hem en zijn kind.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA